

DE POSTRIJDER

Men schrijft in

te Tongeren, bij M. COLLÉE, uitgever & eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 51.

De Postrijder verschijnt 's dinsdags, s' donderdags & zaterdags.

DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement

binnen de stad, 7 fr. per jaar.

buiten de stad, 8 fr.

Een blad afzonderlijk, 15 centimes.

Ankondigingen, 15 centimen per drukregel.

De personen die hun abonnement aan den Postrijder nog niet betaald hebben, worden vriendelijk verzocht ons het bedrag er van te doen toekomen. Zij die de gelegenheid niet hebben op ons bureel te komen betalen, zullen eene kwittantie door middel der brievenpost ontvangen.

TONGEREN, DEN 20 FEBRUARI.

NIEUWJAARSGIFTE

aan Plus IX.

8^e LIJST.

Bedrag der vorige lijsten.	fr. 5068,43
MM. J. Mevis de Tongres	5,00
Anonyme de Tongres	15,00
Anonyme de Tongres	5,00
Anonyme de Tongres . K.	10,00
Pastoor Vandenbosch, Tongeren.	25,00
Willem Darche van Bloir (Tongeren)	5,00
Ida Swennen van Waltwilder.	5,00
J. Tans-Pauly van Sussen.	2,00
TOTAL.	fr. 5140,15

De personen die nog verlangen deel te nemen aan het werk der NIEUWJAARSGIFTEN worden verzocht hunne bijdracht zonder uitstel aan den uitgever van den POSTRIJDER te doen toekomen, omdat de lijsten weldra zullen gesloten worden.

Katholiek en niet-Katholiek.

Wanneer men bedaard nagaat wat, niet alleen hier in ons land, maar in alle landen door onze tegenstrevers wordt aangehaald tegen ons, katholieken, dan zou men waarlijk beschaamd zijn den naam van katholiek te dragen, dewijl dan toch « katholiek » gelijk zou staan met moordenaar en oproermaker, in Pruisen en in Zwitserland enz.

Wanneer men vraagt, of de wetten die thans tegen de katholieken gemaakt worden rechtvaardig zijn, zullen onze tegenstrevers bevestigend antwoorden, waaruit noodzakelijk moet volgen dat de katholieken allergevaarlijkste onderdanen zijn en men niet streng genoeg tegen hen kan handelen.

Onderzoeken wij eens wat waarheid is en of wij, katholieken, ons zouden kunnen vrijpleiten van de aangehaalde beschuldigingen.

Niet lang geleden, beging een eenvoudige dwaze kerel een aanslag op het leven van von Bismarck. In hoeverre die aanslag gemeend was zullen wij niet bespreken; eenieder mag daarover denken wat hij verkiest; maar wij zeggen toch, dat wij dikwijls stukken hebben zien spelen, waarin er ook personen werden geschoten, die alle moeite moesten doen om niet te lachen. Diezelfde von Bismarck, eenigen tijd nadien over zijne politiek door Dr Windhorst te zeer in het nauw gebracht, wist zich zoo kwaad te maken, omdat hij zich over zijn politiek gedrag niet kon verantwoorden, dat hij in edele verontwaardiging uitriep: « mijn politiek kon niet te streng, niet onrechtvaardig zijn tegenover moordenaars, en om dat woord te rechtvaardigen, riep hij met schelle stem: « Kuhlmann, die mij wilde vermoorden, was een der

uwen! Verloochent hem zoo gij wilt, maar hij hecht zich aan u! Hij is der uwen! » Dus omdat hij mij wilde doden, hebt gij het ook willen doen en is hij een moordenaar, dan zijt gij moordenaars! Daarmede, trok von Bismarck af. — Daverende toelichtingen der liberalen gaven genoegzaam de goede trouw en gezindheid dier heeren te kennen. Veronderstellen wij, dat Kuhlmann een katholiek zij, dan begrijpen wij nog niet, hoe alle katholieken verantwoordelijk kunnen gemaakt worden voor de daden van één! ? Als één hond razend is, zijn al de honden razend? Het is belachelijk als men zulke redeneering leest en dat nog wel van von Bismarck, en toch klappen de heeren liberalen in de handen en juichen hem toe.

Oproermakers zijn de katholieken toch ook niet en dit zullen wij in weinige woorden bewijzen. — Wanneer de katholieken gehoorzaamheid weigeren aan de wetten strijdig met hun geweten, zijn zij daarvoor niet in oproer; zij mogen zelfs niet gehoorzamen. — Een voorbeeld: een vader zal zijn kind gebieden te stelen, zoo dat kind weigert, is het volstrekt niet oproerig tegen zijn vader. — Dewijl nu de grondslag der beoordeeling van wetten berust op de katholieke principes, zoo zijn de katholieke overheden de rechters die beslissen in hoeverre men kan en moet gehoorzamen aan wetten, die de eene of andere naar willekeur belijft te maken.

Wanneer de katholieken niet bukken kunnen naar den wil van eenen persoon, zonder hun geweten te verzaaken, en zij liever boete en gevangenis doorstaan, liever dan zich te bezondigen, dan zijn zij geene oproermakers, die eene verdeede straf ondergaan, maar martelaars!

Rechterlijke kronijk.

Het proces van generaal de Wimpffen tegen den heer Paul de Cassagnac, opsteller van het dagblad *le Pays*, is maandag avond voor het assisenhof der Seine afgegaan. In de vorige zitting heeft de generaal de Wimpffen het woord genomen. Hij protesteerde tegen het verwijl, als zou hij een partijman zijn. Hij heeft de verschillende gouvernemenen, onafhankelijk, doch trouw gediend. Sprekende over zijn gedrag te Sedan, zegt hij, dat hij getrouw is gebleven aan de overleveringen, toen hij den brief, waardoor hem het opperbevel werd toevertrouwd, niet openbaar maakte.

Eindigende vraagt hij bescherming tegen de beleedigingen. Men straft zegt hij, een burger die een soldaat uitscheldt voor *Versaillais* en *Capitulard* zal men dan een dagbladenschrijver ongestraft van mij laten zeggen, dat ik verantwoordelijk ben voor de overgaaft van Sedan? dat ik een ijdel, onbekwaam generaal ben, dat zijne decoratie niet verdient en zijne graden gestolen heeft, kortom: dat ik verrader ben? Het is onmogelijk dat gij zulke toelaten en ik vraag, dat mij recht gedaan worde!

De heer de Cassagnac draagt zelf zijne verdediging voor. Hij zegt dat hij generaal Wimpffen niet aangerand heeft in zijne militaire eer. Hij bestreed vooral in den partijman, den opsteller van de *XXe Siècle*, den verdediger der *Solidarité* van Algiers. De heer de Cassagnac randt in zijne verdediging den heer Jules Favre aan, waarvoor de voorzitter hem doet zwijgen. Eindigende zegt hij: Ik vraag u de rust voor de asch van hem, die een vorst is geweest.

Mr Jules Favre heeft zijne pleitrede zaterdag begonnen en maandag geëindigd. Na het requisitorium van den advocaat-generaal Chevrier en de

DE GEBRANDMERKTE.

VERTELLING VAN DRAXLIER-MANFRED.

(2^e Vervolg en einde).

John alleen bleef staan. Op zijn gelaat kon men duidelijk zien dat hij eerst het niet met zich zelve eens was, maar spoedig nam ook hij zijn besluit. Hij vestigde een doordringenden blik op Sir Charles en sprak toen den overste, zijn ouden meester, aldus aan:

— Genadige heer, onder de gsbrentenissen die ik in mijn leven heb aanschouwd, is er ook eene, waarvan de herinnering mij nimmer heeft verlaten, in de hoop dat eens het uur van ontdekking en vergelding zou aanbreken. Dat uur is thans gekomen. Ik smeeek u, verleen mij eenige oogenblikken uwe opmerkzaamheid; er is iemand te veel hier, die er niet naar zou mogen luisteren.

Hoewel de overste door het verzoek zelf zoowel als door de wijze waarop, en de plaats waar het gedaan werd, eenigzins verrast was, willigde hij het toch in, ten deele uit nieuwsgierigheid, ten deele ook uit toegenegenheid voor zijn ouden dienaar. Sir Charles alleen scheen het niet recht te bevalen en hij moest moeite doen om met een onverschillig gezicht een liedje te zingen, dat toen in de mode was.

Na zich eenige oogenblikken bedacht te hebben begon John zijn verhaal aldus:

— In het jaar 1649, ten tijde van de onthoofding van Karel I, was er in de straat, die aan het paleis van Whitehall grenst, een kleine kroeg, die door de Rondhoofden trouw werd bezocht en waarin ik, door den nood gedrongen, als knecht

overige pleidooien, zijn de debatten gesloten verklaard.

De jury is in de kamer der beraadslagenen getreden en teruggekomen met een ontkennend verdict.

Gevolgentlijk werd de heer de Cassagnac vrijgesproken en generaal de Wimpffen tot de kosten veroordeeld.

Stads- & provincie nieuws.

Het stadhuis-gazetje is voorzichtig genoeg om te zwijgen wanneer het kwestie is van zijne liberale patronen te verdedigen. Te vergeefs toont gij dat de stad Tongeren op eene armzalige wijze bestuurd wordt, sedert dat de liberalerij aan het roer is; te vergeefs legt gij den vinger op alle ezelen die dagelijks ten nadeele der ware belangen onzer stad begaan worden, het stadhuis-bladje zwijgt, het vindt geen woord te antwoorden om zijne liberale meesters te verdedigen.

Maar het stadhuis-bladje vindt veel gemakkelijker van razend uit te vallen tegen verscheidene eerlijke lieden der stad en zijne liberale woede te verkoelen tegen de *Concordia*, die onze bazen schrikkelijk schijnt in den weg te staan.

Het is genoeg die domme beestigheden te lezen om te verstaan dat de liberale partij die tot zulke lage middelen hare toevlucht moet nemen niet meer als ernstig kan aanzien worden. Eene partij die zich eerbiedigt en die aanspraak maakt op het betrouwen der burgerij, zou zich op dat punt niet willen verlagen.

Eerlijke en vreedzame inwoners worden in het stadhuis-kladje aangerand en uitgescholden, en door wie? Door naamlooze penknocchten waarvan geen enkele den moed heeft om zich bekend te maken, door lalle eerdieven, door domme taalbedervers, door betaalde broodschrijvers die niets dan de verachting der eerlijke lieden verdienen.

Wij zouden de aanrandingen van die lafaards verachtend kunnen voorbijgaan, ware het niet dat het stadhuis-kladje voor patronen heeft de kopstukken der liberale partij. Dat de laaghertige nietsnutters die op zulke wijze de liberale denkwijze meenen te verdedigen, vrij voortgaan met hunnen modder naar het hoofd van eerlijke lieden te werpen. Het publiek zal de verantwoordelijkheid dezer buitensporigheden doen opklommen tot andere mannen die met een eukel woord een einde aan dat wekelijksch schandaal zouden kunnen stellen.

Lezers, wilt gij nu eens een staalje hebben van de geestigheid der stadhuis-klad. Luistert dan.

De vrouw van eenen tongerschen kiezer is zich gaan biechten en bij hare terugkomst zegt zij tot haren man: Jan, ik ben mij vandaag biechten geweest, *de biechtvader heeft mij alweer gevraagd » of gij nog niet deel maakt van de CONCORDIA; » hij dreigde mij de absolutie te weigeren en onze kinderen de eerste communie niet te laten houden; » ik ben bang, voegde zij er bij, dat gij een van deze dagen geen werk meer zult hebben. »*

Jan heeft zich dadelijk lid van den *Concordia* gemaakt en hij vertelt het vervolg van zijne avonturen des biechtstoels op de volgende wijze:

« De dag te voren dat ik naar de *Concordia* ben gegaan, heeft mijne vrouw mij met de traanen in de oogen gezegd: Jan, maak u van de *Concordia* en komt gij te sterven, gaat gij recht naar den hemel toe; integendeel, zoo gij er niet naar toegaat, zijt gij verdoemd. »

En zulke uitvindels, te dom om verteld te worden aan een kind van twee jaren, worden in

name van het liberalisme aan de liberale lezers van Tongeren opgedischt!!!

Dat is nog alles niet. Als gij een glas bier drinkt in de *Concordia* dan doet gij schade aan de herbergiers van Tongeren en « gij trekt het brood uit den mond van kleine kinderen en arme weduwen, en, is dat niet een schelmstuk?!!! »

Ware het de moeite waard daarop te antwoorden, dan zou men aan den ezelskop die dat schreef kunnen vragen hoe het komt dat hij de menschen met wil of tegen wil naar den Casino wil doen gaan?

Wij herinneren ons dat het stadhuis-gazetje over eenigen tijd huilde gelijk eene oude zondares, omdat de menschen niet genoeg naar de musiek-sociëteit kwamen en liever achter hunne pint in eene herberg zaten dan eenige uren op den Casino te komen doorbrengen. Waarom wilde hij toen de menschen uit de herbergen drijven om hen naar den Casino te leiden? Wilde hij toen ook het brood aan kind en weduwe onttrekken! Of is het misschien waar, dat een glas bier in de *Concordia* gedronken schade doet aan de andere herbergiers, terwijl een glas in den *Casino* doorgeslikt, hun profijt doet? — Het is te dom om er op te antwoorden. Maar die weduwen en kinderen die zonder brood zitten sedert het bestaan der *Concordia*, dat verdient in een gouden raamtje gezet te worden.

Aan eerlijke lieden, die zich door werkzaamheid en eerlijkheid tot eenen zekeren welstand verheven hebben, de nederigheid van hunne afkomst verwijten, dat is in de oogen van elk eerlijk man eene schandelijke daad. Durfden de *pannelappers* die deze verwijtingen uitbraken, zich eens bekend maken dan zag men ongetwijfeld den gemeenten bospel bijeen die ooit op twee beenen geloopt heeft. Hunne laaghertigheid, hun gebrek aan opvoeding is er het klaarste bewijs van.

Wat ook de liberalen daartegen schreeuwen, de *Concordia* is en zal blijven eene echte burgerlijke sociëteit, waar rijk en arm zich eene broederlijke hand toereiken, waar eerlijke vermaaken alle standen worden aangeboden en die met de medehulp van alle weldenkende Tongerenen de vrede en de eendracht in onze stad zal terugbrengen.

Wij herinneren dat morgen onder de mis van half twaalf de E. P. Servatius in onze Lieve-Vrouw-Kerk te Tongeren een liefdadigheids-sermon zal prediken. Na het sermon zullen de leden van het genootschap van den H. Vincentius eene collecte doen ten voordeele der armen bijgestaan door de conferentie van Tongeren.

Wij verzoeken al onze medeburgers deze gelegenheid waar te nemen om de welsprekende taal van eenen vermaarden kerkredenaar te gaan aanschouwen en te gelijker tijd bij te dragen tot een uitmuntend werk van liefdadigheid.

De POSTRIJDER van heden is vergezeld van een bijvoegsel.

Louisa Lateau.

DE GENEESKUNDIGE AKADEMIE EN DE LIBERALE DRUKPERS.

De naam van Louisa Lateau is alom doorgedrongen. De engelsche, amerikaansche en fransche drukpers heeft er zich mee bezig gehouden, en in

tot den heer Clark:

— Mijn woord is mij terug gegeven met eene goede leze er bij. Nu hang het nog slechts van u af, onze beide kinderen gelukkig te maken. Drink met mij op de gezondheid des konings en mijne dochter wordt ook uwe dochter.

— Voldoe toch aan dat verlangen, mijnheer! sprak Clark met smeekende stem.

De landedelman keerde zich naar zijn zoon om. Richard, zeg, wat moet ik doen?

De jongeling zag met een liefdevollen blik het schoone meisje aan; toen schudde hij het hoofd en zeide: Neen, vader, doe het niet!

De overste stampte toornig met den voet. Wat, vroeg hij, beduidt toch deze ongegronde eigenzinnigheid en kinderachtige koppigheid?

— Mijnheer, antwoordde Clark met waardigheid. Ze steunt op een heiligen grond, die dient te worden geëerd; want een zoon, zoo hij althans geen verrader wil worden, mag niet de gevoelens deelen van de vijanden zijns vaders.

Davidson hoorde die woorden met de grootste verbazing aan. Wat? riep hij uit. Gij zoudt dus zijn?

— Nu word ik mijnheer Clark genoemd, eenige jaren geleden noemde men mij echter Richard Cromwell!

— Is het mogelijk?... Nu begrijp ik alles! zei de oude overste zacht geroerd door het aanschouwen van dien edelen man en zijne bescheiden grootheid, die een eenvoudig leven boven macht, rust boven glans, de dalen van Cheshurst boven de koninklijke praal van Windsor had gekozen, ik eer het heilig gevoel dat u die weigering ingeeft; en ik, de gelouweste dienaar van Karel II, omhelsden kleinzoon van Olivier Cromwell, zonder bedenken en van ganser harte, als mijn schoonzoon!

zien waarmede hij nu niet zijn gelaat, maar zijne levensgeschiedenis heeft bedekt; dat ik, in een woord, onder het masker van een ijerig koningsgezinde, een gunsteling van Lord Shaftesbury, den moordenaar van Whitehall, den beul van den koning van Engeland heb herkend. Gij verbleekt, mijnheer, gij hebt gelijk! Want dit mensch, dat voor eene ongehoorde misdaad niet terugdeinsde, die een hoveling geworden is aan het hof van den zoon wiens vader hij het hoofd aflosg, dat mensch, dat God met een onuitwischaar brandmerk heeft geteekend opdat hij der vergelding niet zou ontgaan, is Sir Charles en het bewijs er voor....

Hier greep John den geheel verslagen Sir Charles aan, vatte diens linkerhand en toonde den overste het diep litteken, dat er op zichtbaar was, en riep uit: Hier is het! Aanschouwt het brandmerk!

Nu de waarheid zoo onverwachts aan het licht kwam, verloor Sir Charles zijn gevatheid en zijne stoutmoedigheid. Hij zag in dat hier niets meer te loochenen viel, dat men, zoo men zijn vroeger leven naspoorde, nog menig ander bloedig spoor van het jaar 1649 zou kunnen vinden en daarom maakte dit onmensch, wiens ware naam Stoop was en die later kapitein van een regiment der Suisses in Franchen dienst is geworden, van een oogenblik van algemeene ontzetting gebruik om te vluchten en hij was reeds ver van het kasteel verwijderd, voor het den verbitterden overste in het hoofd kwam, hem te vervolgen.

Toen de diep getroffen Sir Frederik Davidson zijne bezinning had terug gekregen, sloot hij zijn ouden dienaar, die hem voor een daad gered had, waarover hij eeuwig berouw zou hebben gevoeld met vreugde in zijn armen en sprak toen